

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts writing as J. D. Robb
CEREMONY IN DEATH

Copyright © 1997 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00996-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nora Roberts *piše kao*

DŽ.D. ROB

Obred u smrti

Prevela Aleksandra Golubović

Beograd, 2014.

*Čega ima sve, Horacio, na nebu i na zemlji,
to i ne sluti umovanje ljudsko.**

ŠEKSPIR

*Bilo bi nesmotreno klanjati se Satani,
ali makar možemo poštovati njegove sposobnosti.*

MARK TVEN

---

* Viljem Šekspir – *Hamlet*, Celokupna dela, knjiga IV, Bigz, Narodna knjiga, Nolit, Rad, Beograd, 1978. (Prim. prev.)

Prvo poglavlje

Bila je okružena smrću. Suočavala se s njom svakog dana, sanjala je svake noći. Živela je s njom stalno. Znala je kako zvuči, kako miriše, čak i kakva je pod prstima. Mogla je da je pogleda pravo u tamne i pametne oči bez uzmicanja. Znala je da je smrt varljiv neprijatelj. Bilo je potrebno samo jednom ustuknuti, trepnuti, i premestila bi se, promenila bi se. Pobedila bi.

Ni posle deset godina u policijskoj službi nije oguglala na nju, ni čitava decenija nije je naterala da je prihvati. Kada bi gledala smrti u oči, bilo je to pogledom ledenim i ostrim poput sečiva ratnika.

Iv Dalas je sada gledala u smrt. I to sopstvenu.

Frenk Vodžinski je bio dobar i pouzdan policajac. Neki bi rekli da je bio radoholičar. Sećala se da je bio predusretljiv. Čovek se nije žalio ni na kaljugu koju su služili umesto hrane u kantini njujorške policijske centrale, niti na pozamašnu papirologiju koja je bila sastavni deo posla i pretila da ih sve oslepi. Kao ni na činjenicu da je imao šezdeset i dve godine i nikada nije napredovao dalje od narednika.

Bio je debeljuškast i dozvolio je da mu kosa osedi i istanji se. Bila je prava retkost da čovek izbegne ulepšavanje tela u 2058. godini. Sada, u otvorenom kovčegu ukrašenom samo jednim buketićem ljiljana u znak žalosti, izgledao je poput usnulog monaha iz davnina.

Iv je razmišljala kako on i jeste bio rođen u neka davna vremena, budući da je na svet došao na kraju jednog milenijuma, a živeo u sledećem. Učestvovao je u Urbanim ratovima, ali nije o njima pričao kao drugi stariji policajci. Setila se da Frenk nije bio od onih koji prepričavaju ratne

priče. Radije bi ljudima pokazivao najnoviju fotografiju ili hologram svoje dece i unučića.

Voleo je da priča loše viceve, razgovara o sportu, a bio je slab na vegetarijanske hot-dogove začinjene turšijom.

Porodičan čovek, mislila je, koji je ljude za sobom ostavio u velikoj žalosti. I zaista joj na pamet nije padao niko ko je poznavao Frenka Vodžinskog a da ga nije voleo.

Umro je dok je još imao pola života pred sobom, sam, kada je srce koje su svi smatrali tako velikim i snažnim iznenada stalo.

„Dodavola.“

Iv se okrenula i položila šaku na mišicu čoveka koji je stao pored nje. „Žao mi je, Fini.“

Odmahnuo je glavom, dok mu se u krupnim klonulim očima izražavala neizreciva tuga. Rukom je prošao kroz krutu riđu kosu. „Da se desilo na poslu, bilo bi mi lakše. Mogao bih da podnesem da je umro na dužnosti. Ali da samo tako stane. Da se samo odjavi na ležaljci dok gleda ragbi. Nije u redu, Dalasova. Čovek ne bi trebalo da prestane da živi u njegovim godinama.“

„Znam.“ Ne znajući šta drugo da uradi, Iv ga je zagrlila oko ramena i usmerila dalje od kovčega.

„Obučavao me je. Pazio je na mene dok sam još bio početnik. Nikada me nije izneverio.“ Zračio je bolom, koji mu je tupo isijavao iz očiju i od kog mu je glas podrhtavao. „Frenk nikada nikoga nije izneverio.“

„Znam“, ponovila je, zato što nije bilo ničeg drugog što bi se moglo reći. Bila je naviknuta na snažnog i izdržljivog Finija. Zabrinjavalo ju je krhko stanje u koje ga je tuga dovela.

Vodila ga je kroz skupinu ožalošćenih. Prostorija u kojoj se održavalo opelo bila je puna policajaca i porodice. A gde je bilo policajaca i smrti, bilo je i kafe. Ili šta god se nazivalo kafom na takvim mestima. Napunila je šolju i dodala mu je.

„Ne mogu to da prihvatim. Nikako ne mogu da shvatim.“ Dugo i isprekidano je izdahnuo. Bio je snažan i nabijen čovek, koji je tugu pokazivao jednako otvoreno kao svoj izgužvani kaput. „Još nisam razgovarao sa Sali. Moja supruga je s njom. Jednostavno ne mogu da se nateram na to.“

„U redu je. Ni ja još nisam razgovarala s njom.“ Kako nije imala drugog načina da uposli ruke, Iv je i sebi nasula šolju kafe, koju nije imala

nameru da popije. „Svi su potreseni zbog ovoga. Nisam znala da je imao problema sa srcem.“

„Niko nije“, reče Fini tiho. „Niko nije znao.“

Zadržala je ruku na njegovom ramenu dok je pogledom ispitivala pretoplu i prenatrpanu prostoriju. Kada bi kolega nastradao na dužnosti, policajci su mogli da se naljute, fokusiraju se i odrede metu. Ali kad bi se smrt prišunjala i savila nasumičan prst, nije bilo krivca. Nije bilo nikoga koga bi mogli kazniti.

U sebi i ostalima u prostoriji prepoznala je osećaj bespomoćnosti. Na sudbinu ne možete da potegnute oružje, niti da dignete pesnicu.

Organizator sahrane, veoma otmene u tradicionalnom crnom odelu i tena tako nalik vosku da je podsećao na nekog od svojih klijenata, za svakoga je imao spreman stisak ruke i razborit pogled. Iv je pomislila kako bi više volela da neki leš ustane i iskezi joj se nego da sluša njegove budalaštine.

„Zašto ne odemo zajedno da porazgovaramo s njegovom porodicom?“

Iako mu je to teško palo, Fini klimnu glavom i odloži netaknutu kafu. „Dopadala si mu se, Dalasova. *Ta mala ima čelična muda, i jednako efikasan um*, govorio mi je. Uvek je govorio da bi želeo da mu ti čuvaš leđa ako se nađe u škripcu.“

Osim što se još više ražalostila, to ju je ujedno i iznenadilo i obradovalo. „Nisam bila svesna da je imao takvo mišljenje o meni.“

Fini je pogleda. Imala je zanimljivo lice, ne od onih što čine da vam zastane dah, ali obično bi vas svi ti uglovi, oštre crte i rupica na bradi naterali da je bolje osmotrite. Imala je pogled policajca, procenjivački i pun siline, i često je zaboravljao da su joj tamne oči zlatnosmeđe nijanse. Kosa joj je bila iste boje, kratko ošišana, mada je očajnički vapila za nekim stilizovanjem. Bila je visoka, vitka i žilava.

Prisetio se da nije prošlo ni mesec dana otkako ju je zatekao izubijanu i prekrivenu krvlju. Ali i tada je oružje čvrsto držala u ruci.

„Takvo je mišljenje imao o tebi. Imam ga i ja.“ Fini slegnu pogrbljenim ramenima, a ona ga je nemo gledala, trepćući. „Hajde da popričamo sa Sali i decom.“

Probili su se kroz gužvu, zgureni u prostoriju koju su pritiskali simulirana tamna drvenarija, teške crvene draperije i pogrebni miris previše cveća tesno zbijenog u premalom prostoru.

Iv se zapitala zašto je opelo uvek bilo praćeno cvećem i crvenim ukra-
snim čaršavima. Od kakve li je drevne ceremonije to poteklo i zašto je
ljudski rod nastavio da je se pridržava?

Bila je sigurna, kada njen čas otkuca, da neće izabrati da je izlože
proučavanju bližnjih i saradnika, uz miris cveća koji prožima pregrejanu
sobu i podseća na trulež.

Onda je videla Sali, okruženu svojom i njihovom decom, i shvatila
je da su takvi obredi namenjeni živima. Mrtve više ništa nije doticalo.

„Rajane.“ Sali ispruži ruke – sitne ruke, skoro nalik vilinskim – i pri-
ljubi obraz uz Finijev. Zadržala se tako na tren, zatvorenih očiju, bleđa
i tiha.

Bila je vitka žena blagog glasa, koju je Iv uvek doživljavala kao krhku.
Ipak, supruga policajca, koja je izdržavala stres koji ide uz posao preko
četrdeset godina, morala je imati čelične živce. Preko jednostavne crne
haljine, na lancu joj je visio prsten koji je njen muž dobio za dvadeset i
pet godina službe.

Još jedan obred, pomisli Iv. Još jedan simbol.

„Tako mi je drago što si ovde“, promrmlja Sali.

„Nedostajće mi. Svima će nam nedostajati.“ Fini ju je nezgrapno
tapkao po leđima pre nego što se odvojio od nje. Tuga mu je bila u grlu,
gušila ga je. Pokušaji da je proguta su je, onako hladnu i tešku, zabadali
pravo u stomak. „Znaš, ako mogu išta da...“

„Znam.“ Usne joj se blago iskriviše i stisnu ga za ruku brzo i utešno,
pre nego što se okrenula ka Iv. „Cenim što si došla, Dalasova.“

„Bio je dobar čovek. Policajac na mestu.“

„Jeste.“ Prepoznavši u njenim rečima visoko priznanje, Sali je uspela
da se nasmeši. „Ispunjavalo ga je ponosom da služi i štiti. Komandir Vitni
je ovde sa suprugom, i načelnik Tibl. Kao i mnogi drugi.“ Besciljno je
prešla pogledom preko sobe. „Mnoštvo. Bio je važan, Frenk je bio važan.“

„Naravno da jeste, Sali.“ Fini je premeštao težinu s noge na nogu.
„Ovaj, znaš za Fond preživelih?“

Ponovo se nasmešila i potapšala ga po ruci. „Sve je u redu. Ne brini.
Dalasova, mislim da još nisi upoznala moju porodicu. Poručnice Dalas,
ovo je moja ćerka Brenda.“

*Niska, izraženih oblina, primeti Iv dok su se rukovale. Tamna kosa i
oči, malo jača brada. Povukla na oca.*

Obred u smrti

„Ovo je moj sin Kertis.“

Vitak, sitne građe, negovane ruke, oči suve ali ošamućene od tuge.

„Moji unuci.“

Bilo ih je petoro, a najmlađi je bio dečaćić od otprilike osam godina, prćastog nosa posutog pegicama. Razmatrao je Iv kao celokupnu pojavu. „Zašto si ponela omamljivač?“

Iv usplahireno povuče jaknu preko opasača. „Došla sam pravo iz centrale. Nisam imala vremena da odem kući da se presvučem.“

„Pite!“ Kertis uputi Iv izvinjavajući pogled. „Ne gnjavi poručnicu!“

„Kad bi se ljudi usredsredili na duhovne i lične moći, ne bi bilo potrebe za oružjem. Ja sam Alis.“

Vitka plavuša u crnini iskorači napred. Iv je razmišljala kako bi u svakom slučaju bila zanosna, ali s obzirom na to da je potekla iz tako neupadljive porodice, bila je očaravajuća. Oči su joj bile nežne, sanjalački plave boje, usne pune, sočne i bez šminke. Sjajnu ravnu kosu je pustila pa se slivala preko naramenica duge otmene crne haljine. Tanušni srebrni lančić padao joj je do struka. Na njemu je visio crni kamen optočen srebrom.

„Alis, potpuno si opičena.“

Ona hladnim pogledom preko ramena ošinu dečka od šesnaestak godina. Ruke su joj i dalje letele nazad ka crnom kamenu, poput elegantnih ptica koje čuvaju gnezdo.

„Moj brat Džejmi“, reče ona svilenkastim glasom. „I dalje misli da zadirkivanje zavređuje neku reakciju. Moj deda je često pričao o vama, poručnice Dalas.“

„Polaskana sam.“

„Muž nije došao s vama večeras?“

Iv izvi obrvu. *Nije samo u žalosti*, zaključila ona, *već je i slabih živaca*. To je bilo prilično lako uočljivo. Kao i sami znakovi, iako nisu bili sasvim jasni. *Devojka je nešto tražila*, razmišljala je. *Ali šta?*

„Nije.“ Ponovo je pogledala u Sali. „Moli vas da primite njegovo saučeeće, gospođu Vodžinski. Trenutno nije na planeti.“

„Mora da veza s čovekom kao što je Rork, dok uz to gradite sopstvenu zahtevnu i tešku karijeru, čak i opasnu, iziskuje dosta koncentracije i energije“, ubaci se Alis. „Deda je imao običaj da kaže da, kad se vi latite neke istrage, ne popuštate ni za živu glavu. Da li biste se složili s tim, poručnice?“

„Ko popusti, gubi. A ja ne volim da gubim.“ Na trenutak je uzvratila Alis neobično piljenje, a onda se impulsivno sagnula i šapnula Pitu: „Kada sam bila početnik, videla sam kako je tvoj deda omamljivačem savladao nekog tipa s razdaljine od skoro deset metara. Bio je najbolji.“ Pre nego što se ispravila, bila je nagrađena brzim kezom. „Neće biti zaboravljen, gospođo Vodžinski“, reče ona, pružajući ruku. „Svima nam je bio veoma važan.“

Krenula je da se udaljava, ali joj je Alis položila ruku na mišicu i unela joj se u lice. Iv primeti da joj je ruka blago podrhtavala. „Bilo je zanimljivo upoznati vas, poručnice. Hvala što ste došli.“

Iv klimnu glavom i skliznu nazad u gomilu. Ležerno je stavila ruku u džep jakne i napipala tanku ceduljicu koju je Alis gurnula unutra.

Trebalo joj je još čitavih trideset minuta da se izvuče odatle. Sačekala je dok se nije našla u svojim kolima, a onda je izvadila cedulju i pročitala je.

Sastanak sutra, ponoć. Klub *Akvarijan*.

NIKOME NI REČI. Život ti je sada u opasnosti.

Umesto potpisa, stajao je simbol, tamna linija koja pravi krug koji se širi, tako da oblikuje nekakav lavirint. Skoro jednako zaintrigirana koliko i iziritirana, Iv nabi cedulju nazad u džep i krenu kući.

Zato što je bila policajka, videla je siluetu muškarca u crnom, koja se jedva razaznavala među senkama. I upravo zato što je bila policajka, znala je da ju je posmatrao.

Kad god je Rork bio odsutan, Iv je volela da se pravi da je kuća prazna. I ona i Samersset, Rorkov šef osoblja, svim snagama su se trudili da se ignorišu. Kuća je bila ogromna, pravi lavirint soba, pa im nije bilo teško da se izbegavaju.

Ušla je u prostrani foaje i bacila pohabanu kožnu jaknu na izrezbareni stub u dnu stepeništa, jer je znala da će se Samerssetu dići kosa na glavi zbog toga. Mrzeo je da bilo šta narušava eleganciju kuće. Pogotovo ona.

Pošla je stepenicama, ali umesto da ode u spavaću sobu, skrenula je u svoju kancelariju.

Obred u smrti

Ako Rork bude odsustvovao s planete još jednu noć, kao što je i predviđeno, radije će je provesti u svojoj stolici za opuštanje umesto u krevetu.

Često loše sanja kad spava sama.

Pored sređivanja zaostale papirologije i opela, nije imala vremena da jede. Iv je poručila sendvič – pravi virdžinijski ražani sendvič sa šunkom – i kafu u kojoj je zapravo bilo kofeina. Kada joj je autokuvar dostavio hranu, polako i pohlepno je udahnula opojne mirise. Prvi zalogaj pojela je zatvorenih očiju, kako bi joj uživanje bilo potpunije.

Bilo je nezanemarljivih prednosti u tome što je bila udata za muškarca koji je sebi mogao da priušti pravu hranu, a ne nusproizvode i simulacije.

Kako bi zadovoljila znatiželju, otišla je do radnog stola i pokrenula kompjuter. Progutala je šunku i isprala je kafom. „Svi dostupni podaci o subjektu Alis, prezime nepoznato. Majka Brenda, devojačko prezime Vodžinski, baba i deda s majčine strane su Frenk i Sali Vodžinski.“

Obrada...

Iv je lupkala prstima po stolu, izvadila ceduljicu i ponovo je pročitala dok je završavala užinu.

Subjekat Alis Lingstrom. Datum rođenja: 10. jun 2040. Prvo i jedino dete Jana Lingstroma i Brende Vodžinski, razvedeni. Prebivalište: Zapadna osma ulica 486, stan 4b, Njujork Siti. Brat Džejms Lingstrom, datum rođenja: 22. mart 2042. Obrazovanje: diploma srednje škole, đak generacije. Dva semestra na univerzitetu: Harvard. Glavni predmet: antropologija. Sporedni: mitologija. Treći semestar: zamrznut. Trenutno zaposlena kao službenik, Duhovna potraga, Zapadna deseta ulica 228, Njujork Siti. Bračni status: neudata.

Iv obliza usne. „Krivični dosije?“

Krivični dosije ne postoji.

„Zvuči prilično normalno“, promrmlja Iv. „Podaci o *Duhovnoj potrazi*.“

Duhovna potraga. *Prodavnica vikanskih suvenira i centar za konsultacije, vlasnici Izida Pejđž i Čarls Forte. Tri godine u Desetoj ulici. Godišnji bruto prihod sto dvadeset i pet hiljada dolara. Sveštenica s dozvolom, travar i registrovani hipnoterapeut.*

„Vikanskih?“ Iv se zaveli u stolicu i frknu. „Veštičarenje? Isuse. Kakva je ovo prevara?“

Priznata i kao religija i kao zanat, vika je drevna prirodna vera, koja...

„Stani!“ Iv izdahnu. Nije htela definiciju veštičarenja, već objašnjenje kako je unuka trezvenog policajca, koji je čvrsto stajao na zemlji, počela da veruje u bacanje čini i magične kristale.

I zašto je ta unuka želela tajni sastanak.

Odlučila je da najbolji način da to sazna jeste da se pojavi u klubu *Akvarijan* za nešto više od dvadeset i četiri sata. Spustila je cedulju na sto. Bilo bi lako zanemariti je, pomislila je, da je nije napisao neko ko je u srodstvu s čovekom kog je poštovala.

I da nije videla nečiju siluetu u senci. Nekoga za koga je bila sigurna da nije želeo da bude viđen.

Odšetala je do kupatila i počela da se svlači. Bila je šteta što na sastanak ne može da povede i Mejvis. Iv je imala osećaj da bi klub *Akvarijan* bio baš po ukusu njene prijateljice. Iv šutnu farmerke u stranu i isteže se kako bi otresla sa sebe utisak jednog dugačkog dana. I zapita se kako da provede dugu noć pred sobom.

Nije imala nikakav otvoren slučaj. Poslednji slučaj ubistva na kojem je radila bio je toliko jasan da ga je s pomoćnicom zaključila za manje od osam sati. Mogla bi da podesi slike na ekranu raspoloženja i provede par sati gledajući u njega. Ili bi mogla da izabere oružje iz Rorkove streljane i pokrene odgovarajući holografski program, da bi sagorela suvišnu energiju i uspavala se.

Nikada nije isprobala njegove automatske puške. Bilo bi zanimljivo iskusiti kako su policajci odstranjivali neprijatelje na početku Urbanih ratova.

Ušla je pod tuš. „Pun mlaz, bez varijacija“, naredi. „Trideset sedam stepeni.“

Volela bi da ima neki slučaj ubistva kojem bi se posvetila. Nešto na šta bi usmerila pažnju i iscrplila se. Dođavola, to je bilo patetično. Shvatala je da je usamljena. Očajnički je želela rasonodu, iako je bio odsutan svega tri dana.

Oboje su imali zasebne živote, zar ne? Živeli su njima pre nego što su se upoznali i nastavili tako da žive posle toga. Oboma su poslovi bili tako zahtevni da su im isisavali većinu vremena i energije. Odnos im je funkcionisao – što ju je i dalje iznenađivalo – zato što su oboje bili nezavisni.

Isuse, koliko joj nedostaje! Zgađena sobom, potopila je glavu pod mlaz i pustila da joj dobuje po mozgu.

Kada su je nečije ruke obavile oko struka, a zatim kliznule nagore da joj uhvate grudi, jedva da se i trгла. Ali srce joj je poskočilo. Poznavala je njegov dodir, osećaj pod tim dugim i tananim prstima, toplinu širokih dlanova. Zabacila je glavu unazad, pozivajući ta usta da je dodirnu na prevoju ramena.

„Mmm, Samersete. Razuzdani čoveče.“

Zubi se zariše u meso i ona se prigušeno nasmeja. Palčevi jedva dodirnuše sapunjave bradavice i ona zastenja.

„Neću ga otpustiti.“ Rork je jednom rukom pratio putanju po sredini njenog tela.

„Vredelo je pokušati. Vratio si se...“ Tako je znalački umočio glatke i klizave prste u nju da se istovremeno izvila, zastenjala i došla do vrhunca. „Ranije“, završila je zadihano. „Bože!“

„Rekao bih da sam stigao tačno na vreme.“ Dok je ona drhtala i treptala da izbací vodu iz očiju, okrenuo ju je i prekrío joj usta dugim i halapljivim poljupcem.

Mislio je na nju tokom onog beskrajno dugačkog leta kući. Mislio je o ovome, samo o ovome: dodirima i ukusima i zvuku koji prati trenutno gubljenje daha, koje je jeste čuo. I evo nje, gole i mokre, i već podrhtava za njim.

Saterao ju je u ćošak, uhvatio za kukove i polako podigao. „Uželela si me se?“

Srce joj je silovito lupalo. Svakog trenutka će ući u nju, ispuniti je, uništiti je. „Ne baš.“

„Pa, ako je tako...“ Lagano ju je poljubio u bradu. „Pustiću te onda da se istuširaš na miru.“

Munjevitom brzinom je obavila noge oko njegovog struka, i čvrsto ga šćepala za kosu, gustu poput grive. „Samo probaj, druže, i mrtav si!“

„Onda, u ime samoočuvanja.“ Da bi mučio i sebe i nju, ušao je u nju polako i posmatrao kako joj pogled postaje zamagljen. Ponovo je ustima prekrio njena, kako bi njeno isprekidano disanje strujalo kroz njega.

Bilo je sporo i klizavo, i mnogo nežnije nego što je ijedno od njih dvoje očekivalo. Dugački prigušeni uzdah označio je vrhunac. Usne su joj ostale priljubljene uz njegove. „Dobro došao kući!“

Konačno ga je pogledala, te očaravajuće plave oči, lice sveca i grešnika istovremeno, usne pesnika osuđenog na propast. Voda mu je tekla niz zaglađenu crnu kosu, koja mu je jedva dosezala do širokih ramena, na kojima su se ocrtavali suptilni i iznenađujuće snažni mišići.

Dok bi ga posmatrala posle ovih sporadičnih kratkih odsustava, uzdržao bi je neki neočekivani osećaj probadanja. Osećala je da se nikada neće navići na činjenicu da je želi, a kamoli da je voli.

I dalje se smešila dok je prolazila prstima kroz njegovu gustu crnu kosu. „Je li sve u redu s odmaralištem *Olimpus*?“

„Samo prilagođavanja, i neka odlaganja. Ništa što se ne može rešiti.“ Složena zamisao otvaranja odmarališta i centra za uživanje na svemirskoj stanici realizovaće se na vreme, jer on ne bi prihvatio ništa manje od toga.

Naredio je mlazu da se zaustavi, i dohvatio peškir da je umota, iako bi ona jednostavno iskoristila cev za sušenje. „Počinjem da razumem zašto boraviš ovde kad sam odsutan. Nisam mogao da zaspim u predsedničkom apartmanu.“ Uzeo je još jedan peškir da joj istrlja kosu. „Bio sam previše usamljen bez tebe.“

Naslonila se na njega na trenutak, da bi osetila poznate konture njegovog tela. „Postajemo tako proketo bljutavi.“

„Meni ne smeta. Mi Irci smo veoma sentimentalni.“

Zadovoljno se nasmešila kad se okrenuo da dohvati kućne haljine. Možda mu se u glasu i čula irska melodičnost, ali ozbiljno je sumnjala da bilo ko od njegovih poslovnih prijatelja ili neprijatelja doživljava Rorka kao sentimentalnog.

„Nema novih modrica“, primeti on dok joj je pomagao da ogrne kućnu haljinu, pre nego što je stigla da to sama uradi. „Pretpostavljam da to znači da si provela nekoliko mirnih dana.“

„Uglavnom. Bavili smo se nekim tipom koji se malo previše uzbudio dok je bio s ovlašćenom pratiljom. Zadvio ju je tokom seksa.“ Vezala je pojas na haljini i protrljala kosu prstima da ukloni ostatke vode. „Prepao se i pobegao.“ Razdrmala je ramena dok je ulazila u kancelariju. „Ali angažovao je advokata i predao se sam nekoliko sati kasnije. Javni tužilac zaveo je incident kao ubistvo bez predumišljaja. Dozvolila sam Pibodijevoj da sama obavi ispitivanje i sredi papirologiju.“

„Aha.“ Rork je odšetao do ugrađenog kredenca po vino i sipao im po čašu. „Znači, bilo je mirno.“

„Da. Išla sam na opelo danas.“

Obrve mu se na trenutak namreškaše. „A, da, pomenula si mi to. Žao mi je što nisam stigao kući na vreme da odem s tobom.“

„Finiju je baš teško palo. Bilo bi lakše da je Frenk stradao na dužnosti.“

Ovog puta se Rorkove obrve sasvim izviše. „Više bi volela da ti je kolega ubijen nego što je, takoreći, mirno otplovio u laganu tminu?“

„Samo bi mi bilo jasnije, to je sve.“ Namršteno je gledala u vino. Pomislila je da nije mudro da kaže Rorku da bi i ona radije izabrala brzu i nasilnu smrt. „Ipak, ima tu nečeg čudnog. Upoznala sam Frenkovu porodicu. Najstarija unuka je malo neobična.“

„Kako?“

„Po načinu na koji je govorila, a i prema podacima koje sam o njoj prikupila kod kuće.“

Zaintrigiran, uzeo je gutljaj vina. „Proveravala si je?“

„Samo površno. Zato što mi je dala ovo.“ Iv odšeta do radnog stola i podiže cedulju.

Rork prelete pogledom preko nje i razmisli. „Zemaljski lavirint.“

„Šta?“

„Ovaj simbol. Keltski je.“

Odmahnuvši glavom, Iv se približi da ga ponovo pogleda. „Znaš tako čudne stvari.“

„Nisu tako čudne. Ipak i ja potičem od Kelta. Drevni simbol lavirinta je magičan, a smatra se i svetim.“

„Pa, to se uklapa. Bavi se veštičarenjem ili tako nečim. Bila je na putu ka prvoklasnom obrazovanju. Harvard. Ali odustala je da bi radila u nekoj prodavnici u Vest Vildžju, gde se prodaju kristali i magične trave.“

Rork je prstom pratio oblik simbola. Vidao ga je ranije, i druge poput njega. Dok je odrastao, dablinske sekte varirale su od izopačenih bandi do pobožnih mirotvoraca. Naravno, svima je religija bila izgovor za ubijanje. Ili stradanje.

„Nemaš predstavu zašto bi želela da se sastane s tobom?“

„Nikakvu. Pretpostavljam da mi je pročitala auru ili tako nešto. Međavis se bavila mističkim prevarama pre nego što sam je uhapsila zbog krađe novčanika. Rekla mi je da ljudi plaćaju koliko god im zatražiš ako im kažeš ono što žele da čuju. A još više ako im kažeš ono što ne žele da čuju.“

„Zato se prevare i zakonito poslovanje manje-više svode na isto.“
Nasmešio joj se. „Pretpostavljam da ćeš otići.“

„Naravno, zaokružiću priču.“

Očekivao je to od nje. Rork ponovo baci pogled na cedulju i skloni je u stranu. „Idem s tobom.“

„Ona hoće...“

„Šteta.“ Srknuo je vino, taj čovek koji je navikao da dobije sve što poželi. Na ovaj ili onaj način. „Neću se mešati, ali idem i ja. Klub *Akvarijan* je u suštini bezopasan, ali može se zateći prizor koji je težak za varenje.“

„Moj život je pun prizora koje je teško svariti“, reče ona trezveno, a onda nagnu glavu u stranu. „Nije valjda i *Akvarijan* tvoje vlasništvo?“

„Nije.“ Nasmešio se. „Da li bi želela da bude?“

Nasmejala se i uzela ga za ruku. „Dođi. Hajde da dovršimo piće u krevetu.“

Pošto su je seks i vino opustili, mirno je zaspala u Rorkovom zagrljaju. Zbog toga ju je zbunilo što je samo dva sata kasnije iznenada bila potpuno budna. Nije imala jednu od svojih noćnih mora. Nije bilo osećaja užasa, niti bola, niti ju je oblio onaj hladni lepljivi znoj. Ipak, naglo se trgla iz sna, a srce joj je lupalo. Ležala je mirno, zureći u nebo kroz široke prozor iznad kreveta i slušajući Rorkovo tiho i ujednačeno disanje.

Promeškoljila se, bacila pogled na dno kreveta, i zamalo kriknula kad je videla oči koje se sijaju iz mraka. Onda je do nje doprla težina koju je osećala u predelu gležnjeva. *Galahad*, pomisli ona i zakoluta očima.

Obred u smrti

Mačka je ušla i skočila na krevet. To ju je probudilo, rekla je sebi. To je sve što se desilo.

Ponovo se umirila, okrenula na stranu i osetila kako je Rork grli u snu. Uzdahnuvši, zatvorila je oči i priljubila se uz njega, tražeći saputništvo.

Bila je to samo mačka, pomisli pospano.

Ali zaklela bi se da je čula i pojanje.